Profesor Roman Rencki

1867-1941

Polska wersja – PL
Angielska wersja – EN

É 2016 Marek Christopher Rencki. All Rights Reserved.

Profesor Roman Henryk Rencki ukończył studia na Uniwersytecie Jagiellońskim (UJ) w Krakowie w 1890 r., ostatecznie otrzymując tytuł profesora we Lwowie w 1908 r. Po zakończeniu I wojny światowej, w roku 1920, wybrano go na Kierownika oraz Dyrektora Wydziału Medycyny na Uniwersytecie Jana Kazimierza (UJK) we Lwowie; opublikował również 15 książek medyczynych.

W czasie II wojny światowej doznał krzywdy z rąk zarówno sowieckich, jak i nazistowskich:

10 marca 1940 roku, w wieku 72 lat i będąc na emeryturze, został aresztowany i następnie torturowany przez Radzieckie NKWD (ponadto zaplanowano jego oficjalną egzekucję).

Tragicznie, po inwazji wschodniej Polski, Rencki znalazł się wśród 20 profesorów lwowskich oraz 5 doktorów (wraz z 12 członkami ich rodzin) aresztowanych w dniu 3 lipca 1941 roku i zamordowanych przez Gestapo w dniu 4 lipca 1941 roku.

Profesor Roman Henryk Rencki (1867 – 1941)

(Tło historyczne opracowane przez **Marka Renckiego FRAI** (Fellow of the Royal Anthropological Institute), – Założyciel oraz Dyrektor Dziedzictwa Społeczństwa Polskiego w Anglii (PHS UK) – **syn Leszka Renckiego oraz najmłodszy wnuk Profesora Romana Renckiego.**

1867 Roman Henryk Kamyk urodził się 19 Lipca w 1867 r. pod Rzeszowem w rodzinie chłopskiej, jeden z sześciorga rodzeństwa. Nazwisko rodowe ojca brzmiało Jan Kamyk, matka nazywała się Rozalia Czaczka.

Biorąc pod uwagę datę narodzin, Jego znak zodiaku to rak (20 czerwiec-22 lipiec).

1885 Jako jedyny z rodziny Kamyków ukończył szkołę średnią w 1885 r. w Rzeszowie. Następnie studiował Medycynę w Krakowie na Uniwersytecie Jagiellońskim (UJ).

1890 Ukończył studia medyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim (UJ).

1893 Rencki zaczął pracować w Klinice Chorób Wewnętrznych przy Uniwersytecie Jagiellońskim, u prof. Edwarda Korczyńskiego.

1894 2 Maja 1894 r. otrzymał stopień Doktora po ukończeniu nauk lekarskich. **Zmienił nazwisko z Kamyk na RENCKI.**

Podczas panującej epidemii cholery, samodzielnie zarządził i sprawował opiekę nad dwoma szpitalami chorób zakaźnych pod Krakowem – Bieńczycach i Krzesławicach.

1896 Zastępował 1 asystenta i prowadził samodzielne 4 sale chorych.

1897 Razem z prof. Antonim Gluzińskim, Rencki przeniósł się do Kliniki Lekarskiej (Kliniki Chorób Wewnętrznych) we Lwowie, gdzie pracował jako asystent.

*** Opublikował "O Przyrodzie i rozwoju postaci półksiężycowatych pasożyta zimnicy złośliwej"**

*** Opublikował "Przyczynek do biologii postaci półksiężycowatych pasożyta zimnicy złośliwej"**

1898 * Opublikował "O Wartości odżywczej i leczniczej mleka"

*** Opublikował "Trzy przypadki rwy kulszowej, leczenie za pomoca pędzlowania skóry zagęszczonym kwasem solnym"**

*** Opublikował "Barwione preparaty pasożytów zimnicy trzeciaczkowej"**

1899 * Opublikował "Znaczenie rozpoznawcze badania drobnowidowego krwi w raku i wrzodzie okrągłym żołądka ze szczególnym uwzględnieniem leukocytozy trawiennej"

1900 * Opublikował "Czynność żołądka we wrzodzie okraglym po zabiegach chirurgicznuch"

- Roman Rencki poślubił swoją najlepszą przyjaciółę Paulę Brodę, którą znał od czasu ukończenia studiów w 1890 r.

1901 * Rencki opublikował po Niemiecku (Jena) "Ueber die funktionellen Ergebnisse nach Operation am Magen bei Ulcus und gutartiger Pylorustenose" ["Niemiecka wersja polskiej publikacji powyżej"]

1902 Rencki otrzymał nominację na prywatnego Docenta Uniwersytetu Lwowskiego.

*** Opublikował "O czynności żołądka przy wrzodzie i zwężeniu dobrotliwym po zabiegach operacyjnych"**

*** Opublikował "O myastenii"**

1905 Rencki przeniósł się do Polikliniki Powszedchnej we Lwowie.

1906 * **Opublikował** **“Policythemia myclopathica”**

1907 Rencki podpisał zbiorową deklarację polską przeciw utrakwizacji Uniwersytetu.

* **Opublikował** **“O policytemii”**

* **Opublikował** **“Dalsze spostrzeżenia nad policytemią szpikową”**

1908 Rencki otrzymał tytuł niepłatnego Profesora Nadzwyczajnego.

1911 Rencki został mianowany Profesorem Nadzwyczajnym.

1914 Wakacje 1914 r. lwowski klinicysta Rencki spędzał w Szwajcarii, gdzie Jego 7-letni syn Leszek był leczony przez najlepszych szwajcarskich lekarzy. Tu Roman Rencki został zaskoczony wybuchem pierwszej wojny światowej.

Podjął pracę jako członek Generalnego Komitetu Pomocy dla Polski w Vevey, Szwajcaria, kierowanego przez Henryka Sienkiewicza.

1916 Rencki w końcu przedostał się do Lwowa (który nadal był częścią Cesarstwa Austriackiego) i objął obowiązki Asystenta Kliniki Chorób Wewnętrznych w Szpitalu Powszechnym.

1917 10 Maja Rencki został mianowany Kierownikiem Oddziału Wewnętrznego Szpitala Powszechnego i Ordynatorem Oddziału Zakaźnego.

1918 Profesor Rencki podjął się trudu kierowania zespołem lwowskich uczonych medycyny wewnętrznej w czasach II Rzeczypospolitej.

Zaczął prowadzić ćwiczenia w fizykalnym badaniu chorych w Szpitalu Powszechnym.

W tym czasie, I wojna światowa oficjalnie się skończyła, jednak Lwów został nagle zaatakowany przez nową Armię Ukraińską (która składała się głównie z sił z lokalnej Armii Austrackiej). Niemniej jednak, Armii

Ukraińskiej nie udało się zająć miasta i najeźdźcy zostali odparci w maju 1919 r.

Pomimo konfliktu, Rencki mógł nadal praktywkować medycynę oraz nauczać z dobrymi osiągnięciami na uniwersytecie – pomimo, iż był ojcem 3 małych dzieci – Maria (ur. 1906 r.), Leszek (ur. 1907 r.) oraz Zygmunt (ur. 1911 r.).

*** Opublikował "O obrazie klinicznym grypy hiszpańskiej"**

1920 Rencki został mianowany Profesorem Zwyczajnym Patologii i Terapii Szczegółowych Chorób Wewnętrznych (Profesor Antoni Gluziński – który pierwotnie przeniósł Renckiego z Uniwersytetu Jagielońskiego w Krakowie do Uniwersytetu we Lwowie w 1897 r., gdzie dopiero Austriacy przyzwolili na nauczanie medycyny – został wybrany kierownikiem Uniwersytetu w Warszawie w 1920 roku a następnie wypromował Renckiego (trzeci z lewej) do objęcia po Nim stanowiska kierownika Wydziału Medycyny we Lwowie).

Fig. 1. Władysław Antoni Gluziński about 1896. A photograph from the collection of the grandson, Dr. Przemysław Gluziński

Fig. 2. Władysław Antoni Gluziński and the faculty of his department at the Lviv University in 1897. From the left: Władysław Antoni Gluziński, Juliusz Marischler, Roman Rencki, Stanisław Eljasz-Radzikowski.

Prof. Gluziński **Prof. Rencki (Nr 3)**

- Równocześnie powierzono mu stanowisko Dyrektora Kliniki Chorób Wewnętrznych Uniwersytetu Jana Kazimierza (UJK).

- Został Kierownikiem I & II Kliniki Internistycznej we Lwowie.

- Wykładał patologię i terapię szczegółową chorób wewnętrznych.

- Został Współzałożycielem i Członkiem Komitetu Wydawniczego Lwowskiego Tygodnia Lekarskiego.

- Został Współzałożycielem Polskiego Archiwum Medycyny Wewnętrznej.

1921 Zaistniał problem społeczny dotyczący studentów Renckiego: 80% z nich było narodowości żydowskiej i niestety, zdecydowana większość z nich (90% studentów medycyny żydowskiego pochodzenia) wyemigrowała z Polski natychmiast po ukończeniu studiów.

Rencki rozmawiał na ten temat ze studentami -głównie pochodzenia żydowskiego- i z uwagi na wynikający z trwającej 123 lat okupacji prusko-rosyjsko-austriackiej (1795-1918) brak lekarzy i pilną

potrzebę zatrudnienia dodatkowego personelu medycznego, zalecił im pozostanie i pracę w Polsce po ukończeniu studiów.

Prawie wszyscy żydowscy studenci odmówili spełnienia Jego prośby, część z nich w sposób prowokacyjny, m.in. nie zgadzając się na siedzenie obok studentów pochodzenia nie-żydowskiego w trakcie wykładów na Uniwersytecie Lwowskim.

W wyniku zaistnienia tego problemu, Rencki stworzył następujące roczne limity przyjęć studentów medycyny na podstawie procentowego udziału różnych narodowości w populacji niezależnej Polski w 1921 roku:
69% – Polacy (wyznania rzymskokatolickiego, protestanci, ortodoksi itp.)
10% – Żydzi
10% – Ukraińcy
5% – Rusini
5% – Białorusini
1% – Pozostali (m.in. Litwini).

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości w 1918 roku, po 123 latach okupacji, około 31 % mieszkańców Polski nie czuło się częścią narodu polskiego, w szczególności dotyczyło to osób pochodzenia żydowskiego, z których wiele wyemigrowało do Palestyny w latach 20. i 30. XX wieku.

(Dwóch najbardziej znanych Polskich Żydów: David Ben- Gurion, urodzony w Płońsku w 1886 roku, który uczęszczał na zajęcia na Uniwersytecie Warszawskim w latach 1905-1906 oraz Menachim Begin, urodzony w Brześciu w 1913 roku, absolwent Uniwersytetu Warszawskiego z 1935 roku – zostało Premierami Izraela: Ben- Gurionin w 1948 roku, a Begin w 1977 roku).

1922 Rencki został Prezesem Towarzystwa Lekarzy Galicyjskich (1922 – 1939).

1923 Rencki został Honorowym Członkiem Towarzystwa Lekarskiego Lubelskiego.

1924 Rencki został mianowany Honorowym Członkiem Wzajemnej Pomocy Medyków UJK za stałą opiekę i pomoc materialną.

- Został dziekanem Wydziału Lekarskiego.
- Został członkiem korespondencyjnym Polskiej Akademii

Umiejętności (PAU).

- Był Przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego XV Zjazdu Lekarzy i Przyrodników Polskich.

1925 Rencki był współorganizatorem pierwszej w Polsce, i jednej z najlepszych w Europie, opieki zdrowotnej dla studentów wyższych uczelni.

Własnym kosztem wybudował dwupiętrową oficynę z mieszkaniami przy domu studentów medycyny przy ul Słodowej 10, we Lwowie.

Doprowadził do wybudowania dwupietrowej oficyny, która służyła jako posanatoryjny dom dla zarażających gruźlikow (ul. Pijarskiej 35).

1926 *** Opublikował "O leczeniu gruźlicy przetworami złota"**

1927 Rencki został Kierownikiem Kliniki Propedeutycznej Chorób Wewnętrznych (pozostał do 1939).

- Został Honorowym Członkiem Konfraterni Studenckiej Aragonii (jego syn Leszek był Założycielem Aragonii na Universytet Jana Kazimierza [UJK], Lwów).

1928 Rencki zajmował się opieką zdrowotną studentów lwowskich szkół akademickich w Mikuliczynie w Karpatach Wschodnich do uruchomienia ośrodka dla studentów gruźlikow (Dom Zdrowia).

1930 W latach 30tych, w słynnym Kasynie Miejskim we Lwowie, działał klub brydżowy nazwany Gabinetem Gry, którego częstymi gośćmi były osobistości lwowskie. W tym czasie, Prof. Roman Rencki, znany internista, był niepokonanym mistrzem licytacji.

1932 Największą zasługą Renckiego w ramach działalności Towarzystwa Lekarzy Galicyjskich była rozbudowa uzdrowiska Morszyn i wybudowanie nowoczesnego Domu Zdrojowego.

Zdjęcie poniżej przedstawia Renckiego (Nr 1) wśród współpracowników i studentów podczas wycieczki zorganizowanej przez Renckiego dla studentów medycyny do spa Algae- Zdrój w 1932 roku.

Własnym kosztem wybudował kościół, sale recepcyjne domu zdrojowego, ekspozyture własnej kliniki dla doświadczeń nad działaniem soli i kontrola składu.

Zatrudnił kilkunastu studentów lwowskich pod Morszynem leśniczówkę, którą prowadził własnym kosztem.

Prezydent Rzeczypospolitej zdecydował o pozostaniu Renckiego na dotychczasowym stanowisku Profesora i Dyrektora Kliniki przez kolejne 5 lat.

W wieku emerytalnym (65 lat w 1932 r.), Rencki pracował w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

1934 Rencki został Prezesem i Członkiem Honorowym Lwowskiego Towarzystwa Lekarskiego.

- Został Członkiem Honorowym Towarzystwa Lekarskiego w Lublinie.
- Został Członkiem Honorowym Towarzystwa Lekarskiego w Częstochowie.

Otrzymał piękny, osobisty obraz , przedstawiający jego osobę namalowany przez słynnego malarza Bolesława Barbackiego, który osobiście podarował swojemu najstarszemu synowi Leszkowi (absolvent prawa – 1931 – oraz Kierownik studentów pierwszego stopnia Uniwersytetu Lwowskiego), który wyjechał z Lwowa do Warszawy po

trzech lat pracy jako prawnik, żeby mógł pracować dla Polskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych; później pracował za granicą w imieniu Polski.

(W.w. obraz Romana Renckiego pomalowany przez Bolesława Barbackiego znajduje się na pierwszej stronie tego raportu.)

Niestety, Barbacki zmarł tragicznie jako ofiara egzekucji dokonanej przez Gestapo (21 sierpnia 1941 w Nowym Czasie).

Wnuk Renckiego, Marek Rencki, zamierza zaoferować wspomniany obraz Romana Renckiego, namalowany przez Barbackiego, Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego.

1937 13 Maja, Rada Wydziału Lekarskiego wystąpiła do Ministerstwa Wyznań i Oświecenia Publicznego z wnioskiem o mianowanie Renckiego Profesorem Honorowym.

- Był odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Polonia Restituta.
- Został członkiem honorowym Lwowski Klub Sportowy (LKS) “Pogoń”.

1938 Ministerstwo Wyznań i Oświecenia Publicznego przeznało Renckiego 29 Stycznia 1938.

II Wojna Światowa – Inwazja Związku Radzieckiego na Lwów

1939 Leszek Rencki (członek & attache prasowy Ambasady Polskiej w Belgradzie, Jugosławii od 1938 r. – w rzeczywistości, członek polskiej służby wywiadowczej), przyjechał do Lwowa próbując bezskutecznie przekonać rodziców o zbliżającym się ataku Niemiec i Związku Radzieckiego na Polskę.

Leszkowi Renckiemu udało się nakłonić brata Zygmunta (wraz z Jego przyszłą żoną Krystyną) do natychmiastowego powrotu wraz z nim do Jugosławii oraz zdołał pozyskać dla brata pracę medyczną w Ambasadzie Polskiej.

Rencki został odsunięty od katedry i prowadzenia kliniki przez władze Radzieckie, na rzecz młodszego współpracownika prof. Mariana Pańczyszyna, i przeniesiony na emeryture.

Niestety, zarówno populacja ukraińska, jak i żydowska, wsparła inwazję radziecką na Lwów we wrześniu w 1939 r.

1940 Roman Rencki został zaaresztowany w dniu 10 marca 1940 r. z powodu oskarzenia przez**NKWD** o wspieranie polskiej konspiracji niepodleglosciowej oraz wywieziony w głąb Rosji, gdzie był regularnie i dotkliwie torturowany.

Niestety, nie pomógł mu fakt, że wcześniej osobiście leczył samego **Siemiona Timoszenka (Marszałek Związku Radzieckiego)**.

Rodzina Romana Renckiego (żona Paula oraz córka Maria oraz wnuczek Jacek) w dniu 13 kwietnia 1940 roku, została zesłana do Kazachstanu. (Po późniejszej inwazji Związku Radzieckiego na Niemcy w czerwcu 1941 roku, po której Polska i Związek Radziecki zostali partnerami- rodzina Renckiego otrzymała pozwolenie na opuszczenie Kazachstanu i przyjazd do Palestyny w roku 1941, gdzie przebywała do 1947 roku, kiedy to ostatecznie wyemigrowała do Walii, Wielka Brytania).

1941 Po krótkim zatrzymaniu w więzieniu w ZSRR (gdzie był regularnie torturowany), przetransportowano Romana Renckiego do więzenia Brygidek we Lwowie.

Po wybuchu wojny niemiecko-radzieckiej (23 czerwiec 1941 roku), gdy niemiecka armia przybyła do Lwowa, Sowieci wyprowadzili i zabili grupę polskich oraz ukraińskich więźniów (około 8.000). Romanowi Renckiemu szczęśliwie udało się ukryć w celi.

Paradoksalnie, pomimo masowych mordów polskich więźniów pod koniec czerwca przez NKVD, Związek Radziecki i Polska zostali partnerami w następnym miesiącu, po czym Związek Radziecki uwolnił polskich więźniów, zarówno militarnych, jak i niemilitarnych.

30 czerwca 1941 tłum pod przewodnictwem dra Aleksiewicza rozbił bramę więzienną i pozostali przy życiu więźniowie uciekli. Była noc, wobec czego Roman Rencki wszedł do mieszkania najbliżej mieszkającego lekarza, Bolesława Kielanowskiego. Tam sie wykąpał, przebrał i przenocował.

Następnego dnia poszedł do swojego domu (mieszkanie na pierwszym piętrze przy ul. Romanowicza 3 we Lwowie).

II Wojna Światowa – Inwazja Niemców na Lwów

Radość Romana Renckiego z odzyskanej wolności nie trwała długo. W nocy z 3 na 4 lipca 1941, Gestapo oraz niemieccy żołnierze wtargneli do domów polskich profesorów Uniwersytetu Lwowskiego. Gestapo mieli listy proskrypcyjne, stworzone przez byłych studentów ukraińskich z Uniwersytetu Lwowskiego, ubranych w niemieckie mundury Organizacji Ukraińskich Nacjonalistów.

Poza wymordowaniem polskich nauczycieli akademickich, miały miejsce znaczne grabieże oraz akty wandalizmu.

Wśród 20 aresztowanych uczonych we własnych domach był również Profesor Rencki. Wszystkich więźniów zabrano do Instytucji Abramowicza (tymczasowa siedziba Gestapo), gdzie zostali zmuszeni do stania twarzą do ściany, torturowani i przesłuchiwani. Po 4 nad ranem, wyprowadzono ich z budynku.

Wkrótce potem, rozstrzelano wszystkich aresztowanych na Wzgórzach Wuleckich (jednocześnie strzelano w tył głowy 4 Polakom). SS-Brigadefuhrer Eberhard Schoengarthy (który był odpowiedzialny za aresztowania profesorów w Krakowie dnia 6 listopada 1939 roku oraz wysłanie ich do obozów koncentracyjnych) oraz SS-Haupsturmfuhrer Hans Krueger byli odpowiedzialni za jednostkę Gestapo (wraz z 4 innymi wyższymi rangą przywódcami + 250 żołnierzami) nadzorowali masakrę we Lwowie w 1941 roku. Żaden z nich nie został nigdy ukarany po zakonczeniu II wojny światowej. Duński Nazista Pieter Nicolaas Menter był również zaangażowany w morderstwa we Lwowie.

Zbrodnia została utrzymana w sekrecie. Ostatecznie, kiedy prawda wyszła na jaw, niemiecki Oddział Sonderkommando 1005 w dniach 7-8 października 1943 roku ekshumował zwłoki, spalił je, szczątki zmielił w młynie, a popiół rozsypał w lesie Krzywczyńskiego.

Zygmunt Albert (Polski lekarz patolog, Profesor nauk medycznych i badacz, Historyk Medycyny) był jednym z naocznych świadków mordu 20 profesorów Lwowskich, 5 lekarzy i 12 członków ich rodzin przez na Wzgórzach Wuleckich w nocy z 3 na 4 lipca 1941 dokonanego przez Gestapo.

Opisał te wydarzenia w książce pt. ” Kaźń Profesorów Lwowskich”, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Lipiec 1989.

Angielska wersja tej książki została następnie edytowana przez Wacława Szybalskiego: “The Execution of the Lwów Professors in July 1941”.

Całkowita liczba ofiar zamordowanych we Lwowie 4 lipca 1941 roku wyniosła 42; kolejnych 2 profesorów zostało zamordowanych 12 lipca oraz kolejny w dniu 26 lipca (profesor Kazimierz Bartel, były minister Polski – 5 razy – w latach 1926- 1930).

Podsumowanie 45 morderstw w lipcu 1941: 23 profesorów, 5 doktorów, 1 pielęgniarka, 3 żony, 8 synów, 1 wnuk, 1 mąż, 1 ksiądz, 1 handlowiec oraz 1 nauczyciel.

Co ciekawe, lista 28 nauczycieli akademickich (23 profesorów oraz 5 doktorów), których imiona były dostarczone Gestapo przez Ukrainian (byłych żołnierzy armii austriackiej w czasie I wojny światowej) w celu wykonania egzekucji, nie wykazała wszystkich 158 wykładowców uniwersyteckich oraz profesorów z 4 uniwersyetów lwowskich – mniej niż 18% lwowskich nauczycieli akademickich zostało zamordowanych.

Niestety, z przyczyn politycznych, obecni ukraińscy profesorowie historii oficjalnie zaprzeczają udziałowi Ukraińców w masakrze polskich profesorów oraz ich kolegów we Lwowie.

Profesor Roman Henryk Rencki (1867 – 1941)

Roman Rencki był przede wszystkim utalentowanym diagnostą i badaczem chorób krwi. Surowy z pozoru, był wyjątkowo czuły na ludzką niedolę.

Wspaniały Organizator i Filantrop, byl współorganizatorem pierwszej w Polsce, i jednej z najlepszych w Europie, opieki zdrowotnej dla studentów wyższych uczelni.

Wiele też uczynił w sprawie opieki nad studentami chorymi na gruźlicę.

W dniu 3 lipca 2011 r., 70- tej rocznicy zamordowania Romana Renckiego i Jego wspólpracowników, pomnik zamordowanych profesorów lwowskich na Wzgórzach Wuleckich został zgodnie zatwierdzony i odsłonięty przez prezydenta Wrocławia i mera Lwowa.

W poniedziałek 4 lipca 2016 roku przypadała 75 rocznica zamordowania profesora Romana Renckiego i jego 44 współpracowników z Uniwersytetu Lwowskiego przez Gestapo na Wzgórzach Wuleckich, w okolicach Lwowa.

W środę 19 lipca 2017 roku przypada 150 rocznica urodzin Romana Henryka Renckiego (ur. Roman Henryk Kamyk 19 lipca 1867 roku).

Obecnie, istnieją 3 pomniki upamiętniające śmierć profesorów lwowskich: dwa z nich znajdują się na Wzgórzach Wuleckich (Lwów, Ukraina) a jeden mieści się we Wrocławiu. (Pomnik Pomordowanych Profesorów Lwowskich).

Ponadto istnieją liczne tablice pamiątkowe wymieniające nazwiska zabitych: 2 we Lwowie (jedna w Katedrze Św. Jana), 3 we Wrocławiu oraz po jednej w Krakowie, Lublinie, Rzeszowie oraz Warszawie.

Ten pomnik we Wrocławiu poświęcony jest profesorom zamordowanym we Lwowie, w tym Profesorowi Romanowi Renckiemu.

Rodzina Romana Renckiego

Ojciec Renckiego: Jan Kamyk (Rzeszów)
Matka Renckiego: Rozalia Czaczka
Rodzeństwo Renckiego = 6 (Roman Rencki + 5)
Żona Renckiego: Paula Broda (1871 – 1960) – małżeństwo 1900 – pochowana w Londynie (Kensal Green Cemetery, Grób 336A) razem z synem Leszkiem.

Dzieci Romana Renckiego:

(1) Maria (1906 – 1979) – pochowana w Warszawie
(2) Leszek (1907 – 1965) – pochowany w Londynie
(3) Zygmunt (1911 – 1985) – pochowany w Walii
Wszystkie Dzieci po wojnie mieszkały w Anglii i Walii.

Wnuki Romana Renckiego

Dziecko Marii: Jacek, (ur. 1933 w Polsce) żyje w Anglii
Dzieci Zygmunta: Dzidzia, (ur. 1941 w Jugosławii), żyje we Francji, Roman (ur. 1948 w Walii), żyje w Kanadzie
Dziecko Leszka: Marek (ur. 1950 w Bejrucie), żyje w Anglii.

Od lewej do prawej – Profesor Roman Rencki, Zygmunt (syn), Paula (żona), Maria (córka), Leszek (syn); pośrodku – Jacek (wnuk).

Leszek Rencki z rodzicami Romanem i Paulą podczas wakacji w 1937 r. w Egipcie. Na zdjęciu jeżdżą na wielbłądach przed Wielkim Sfinksem podczas zwiedzania Piramid w Gizie (Piramida Chefrena) pod Kairem.

Profesor Roman Rencki po przejściu na emeryturę i krótko przed jego egzekucją.

Informacje znajdujące się na niniejszej stronie internetowej zostały sporządzone przez Marka Renckiego, wnuka Profesora Romana Renckiego.

É 2016 Marek Christopher Rencki. All Rights Reserved.